

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. γ. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐπίσκεψις εἰς χαρτοποιεῖον ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐξῆς σειρὰν σκέψεων. Τὸ χαρτίον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τὸ τόσῳ χρήσιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ μέρος ἐνθα ἀποταμιεύονται πᾶσαι αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι, τὸ ὄργανόν πασῶν τῶν κυβερνήσεων, ὁ μεσίτης οὗτος τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς συναλλαγῆς, ἡ δευτέρα αὕτη μνήμη τοῦ ἀνθρώπου — προέρχεται ἐξ εὐτελῶν βραχῶν. Ὁ βραχοσυλλέκτης διέρχεται τὰς ὁδοὺς σύρων τὸ ἀμάξιον αὐτοῦ διὰ πόλεων καὶ χωρίων, καὶ φθάνων ἐκεῖ συλλέγει πᾶν παλαιὸν καὶ ἀχρηστον βράχος. Μετὰ τὴν συλλογὴν τὰ φέρει εἰς τὸ κατάστημα ἐκεῖ δὲ διαλέγονται, πλύνονται, ἀλήθωνται καὶ κατασκευάζονται εἰς σχῆμα, ὥστε δύνανται νὰ τολμήσωσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἀσυστόλως ἐνώπιον μοναρχῶν καὶ ἡγεμόνων. Τοῦτο ἐνθυμίζει τὴν ἀνάστασιν τοῦ σώματος· ὅταν ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῆς ψυχῆς οὐδὲν ἕτερον γίνεται ἢ ἀντικείμενον βορᾶς σκολῆκων, μεταβαλλόμενον εἰς κόνιν καὶ τέφραν. Ἄλλ' ἐὰν ἡ τέχνη καὶ ἐπινοια τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ παραγάγῃ τόσον καθαρὸν καὶ λευκὸν καυασκεύασμα ὡς εἶναι τὸ χαρτίον ἐκ βυπαρῶν βραχῶν, τί δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Θεόν, διὰ τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ νὰ ἐγείρῃ τοὺς νεκροὺς ἐκ τοῦ ταπεινοῦ καὶ κατεστραμμένου αὐτῶν σώματος;

Ἡ ΔΙΘΟΣ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

Πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἴσως ἀγνοοῦσι τίς ἐστὶν ἡ λίθος τῆς Ροζέττας. Ὅλιγα τινα περὶ ταύτης γράφομεν σήμερον ἐν τῇ «Ἀθηναίδι» πεποιθότες ὅτι παρέχομεν ἐνδιαφέρον ἀνάγνωσμα τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν.

Ἡ τέχνη τῆς γραφῆς ἦτο ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ εἶχον οὗτοι βιβλία πρὸ πολλῶν ἄλλων ἐθνῶν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πρὸς γραφὴν ἐργαλείων εὐρεθέντων ἐπὶ μνημείων ὑποτιθεμένων ὡς ἐχόντων τὴν ὑπαρξιν καὶ πρὸ αὐτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Μωϋσέως. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας πρὸ δεκαεπτὰ ἑκατονταετηρίδων, ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ὑπῆρχον ἔτι τεσσαράκοντα δύο ἱεραὶ βίβλοι τῶν Αἰγυπτίων. Πᾶσαι ἦσαν γεγραμμέναι κατὰ τοὺς ἀρχαίους τῶν Αἰγυπτίων χαρακτῆρας τοὺς ὁποίους καλοῦμεν ἱερογλυφικούς, καὶ πολλοὶ τῶν ὁπίων ἀπόλωντο. Ἐνῶ ὁ τρόπος τῆς ἀναγνώσεως τῶν παραδόξων τούτων χαρακτῆρων ἐντελῶς ἐλησημονήθη, εἰς τρόπον ὥστε τὰ ὀλίγα τεμάχια τὰ ὁποῖα ἀπέμεινον ἐφαίνοντο μικρᾶς ἀξίας.

Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ μετὰ τὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν μνημείων καὶ τάφων καὶ φερέτρων—οὐδεὶς ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ταύτας ἢ νὰ εἰπῇ τι περὶ τῆς ἱστορίας αὐτῶν· οὐδὲ νὰ ἀποφανθῇ ἐὰν τὰ ἱερογλυφικὰ ἦσαν ἀπλᾶ σύμβολα θερησκείας καὶ μυθολογίας, ἢ ἦσαν πραγματικὴ γραπτὴ γλῶσσα ἐρημοσμένη ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ καθημερινοῦ βίου. Οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης εὕρισκοντο ἀπέναντι τοῦ προβλήματος τούτου ἐπὶ διακόσια ἢ τριακόσια ἔτη, προσπαθοῦντες νὰ εὕρωσι τὸν τρόπον τῆς ἀναγνώσεως τῶν θαιμασιῶν τούτων ἱερογλυφικῶν. Ἐπὶ τέλους Γάλλος τις ὀνόματι Quatremère, εὗρεν ὅτι ἡ Κοπτικὴ ἦτον ἡ γλῶσσα τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἀλλὰ τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐσώθησαν μέχρι τῶν χρόνων ἡμῶν ἦσαν τὸ πλεῖστον γεγραμμένα μετ' ἑλληνικοῦ χαρακτῆρας, τῆ προσθήκῃ ἑπτὰ ἑτέρων ἐκ τῆς δημοτικῆς ἢ κοινῆς γλώσσης τῆς χώρας. Τοῦτο ὅμως ἦτον ἐν βῆμα πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς διαγνώσεως τῆς μυστηριώδους γραφῆς ἐπὶ τῶν τάφων καὶ μνημείων, ἢ δὲ περιδύτης ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος εἰς Αἴγυπτον προσέθηκε καὶ ἕτερον βῆμα. Οἱ λόγοι οἱ συνοδύοντες τὸν στρα-

τόν, ἔφερον ἐπανελλόντες ἀκριβῆ ἀντίγραφα ἐκ τῶν Αἰγυπτιακῶν μνημείων· μετὰ τοῦτο δὲ, ἡ χώρα ἠνεύχθη εἰς τὴν ἔρευναν τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τὰ διάφορα μυστήρια τῆς Εὐρώπης ἤρξαντο πλουτιζόμενα ἐκ τῶν λαφύρων τῶν ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου λαμβανομένων. Εἶτα, μετὰ ζήλου καὶ ἐλπίδος, οἱ λόγιοι κατέγινον εἰς τὸ ἔργον τῆς διαγνώσεως τῶν παραδόξων καὶ μυστηριωδῶν τούτων συμβόλων. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ κλεῖς ἔλειπεν ἐτι. Ἐάν καταρῶνον νὰ ἔχωσι αὐθεντικὴν μετάφρασιν μιᾶς μόνης τῶν Αἰγυπτίων ἐπιγραφῆς εἰς οἰανδήποτε γλῶσσαν γνωστὴν τοῖς νεωτέροις λογίοις θὰ ἠδύνατο ἐξ ἀναλογίας νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀναδίφησιν τῶν λοιπῶν. Τοῦτο ἀκριβῶς καταρῶθη διὰ τῆς λίθου τῆς Ροζέττας.

Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1799 ὁ κ. Bouchard, γάλλος ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἀνασκάπτων τὰ θεμέλια ἐνὸς προμαχώνος ἐν Ροζέττα, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ἀριστεροῦ κλάδου τοῦ Νείλου, εὗρε τὴν λίθον ταύτην. Φέρει ἐπιγραφὰς διαφόρων χαρακτῆρων, ἀνηκουσῶν, ὡς ἀπεδείχθη εἰς τρεῖς διαφοροὺς γλώσσας. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφὴ ἐγράφη τρεῖς, ἦτοι μὲ ἀρχαία ἱερογλυφικά, μὲ δημοτικὸς χαρακτῆρας καὶ τελευταῖον μὲ Ἑλληνικούς.

Ἡ λίθος αὕτη ἦτις νῦν θεωρεῖται ὡς ἀνεκτίμητον κειμήλιον φυλλάσσεται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ εἶναι δὲ ἐκ μέλανος σημητικοῦ βασάλτου. Ἔχει μῆκος τεσσάρων ποδῶν καὶ πλάτος τριῶν, ἔχει τὴν μίαν γωνίαν ἀποκεκομμένην, ὥστε οὐδεμίαν τῶν ἐπιγραφῶν ἐστὶν ἀκεραία, τὸ μέγιστον μέρος ὅμως διατηρεῖται. Οἱ λόγιοι εἶδον ἀμέσως τὴν μεγάλην αὐτῆς σημασίαν ὡς κλειδὸς πρὸς ἀνάγνωσιν τῶν ἱερογλυφικῶν, ἡ δὲ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρία τοῦ Λονδίνου ἐνήργησε τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων ἐκυκλοφόρησαν μετὰ τῶν πεπαιδευμένων τῆς Εὐρώπης. Ἡ προσοχὴ αὐτῶν ἐστράφη, ἀναγκαστικῶς, πρῶτον εἰς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, εὗρεθὴ δὲ ὡς ἐκφράζον ἀναγνώρισιν τῶν βασιλείων τιμῶν τῶν ἀπονεμηθειῶν τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων συναθρόντων ἐν Μέμφιδι· ἡ δὲ συμπεραίνουσα πρότασις ἔλεγεν ὅπως ἡ ἀπόφασις χαραχθῆ ἐπὶ πλακὸς ἐκ σκληρᾶς λίθου τριχῶς — ἐν ἱερογλυφικοῖς, δημοτικοῖς ἢ συνήθεσι χαρακτῆροι τῆς χώρας καὶ ἑλληνιστί. Οὕτω δὲ διὰ τῆς κλειδῆς ταύτης, μετὰ συντομοτάτην μελέτην αἱ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων τάφων καὶ μνημείων κατέστησαν καταληπτὰ, νῦν δὲ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ μαυθάνωμεν τὰ ὀνόματα, τὰς ἐποχὰς, τὴν κατάστασιν, συχναὶς δὲ καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων μωμμίων αἰτίνας ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτῶν ἀνασφρόμεναι τίθενται ἐνώπιον ἡμῶν μετὰ παρέλευσιν χιλιάδων ἐτῶν.

Τοῦτο καταρῶθη διὰ τῆς λίθου τῆς Ροζέττας μεγάλη ὄθεν ἡ ἀπονεμομένη εἰς αὐτὴν ἀξία· οἱ σοφοὶ ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ ἀνακαλύψει αὐτῆς καὶ κατέγινον ἐπὶ αὐτῆς ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Ἡ Μωαβίτις λίθος, ἕτερον διάσημον μνημεῖον τῶν

ἀρχαίων χρόνων, ἀνευρέθη κατὰ τὸ ἔτος 1868, ὑπὸ τοῦ κ. Kiein, ἱεραποστόλου περιηγουμένου τὴν χώραν τῶν Μωαβίων. Ἦτον αὕτη παλαιὰ πλάξ ἐκ βασάλτου ἔχουσα τριῶν ποδῶν καὶ πέντε δακτύλων ὕψος καὶ ἐνὸς ποδὸς καὶ ἐννέα δακτύλων πλάτος. Ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴ εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ὑπάρχουσα γραφὴ ἐν ἀλφαβητικῶς χαρακτῆρσιν, διότι χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ ἐννεακόσια περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἀναφέρει τὰς πράξεις τοῦ Μέσα, βασιλέως τοῦ Μωαβ, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἰσραηλίτου προφήτου Ἐλισσά καὶ τοῦ Ἰεχωράμ καὶ Ἰεχοσαφάτ βασιλέων τοῦ Ἰούδα καὶ Ἰσραήλ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΙΖ'.

Πλειότερα περὶ τῶν φύλλων καὶ χυμὸς ἐν αὐτοῖς.

Τὰ φύλλα εἰσι τοσοῦτον κοινὰ πράγματα ὥστε δὲν ἐξετάζομεν πόσον εἰσὶν ὠραία· ἀλλὰ ἐάν λάθωμεν τὸ κοινότερον τούτων καὶ τὸ θεωρήσωμεν θὰ ἴδωμεν τὴν ὠραίαν αὐτοῦ κατασκευὴν. Διὰ τοῦ φύλλου διήκουσι γραμμαὶ αἰτίνας ἀποτελοῦσι τὰς πλευρὰς αὐτοῦ δι' ὧν ὁ ἰσθὸς στηρίζεται, ὡς τὸ ἀλεξιβροχον ἔχει τὰ ἐφ' ὧν ἐκτείνεται ξύλα. Αἱ πλευραὶ αὗται δίδουσι δύναμιν εἰς αὐτὴν διότι ἀνευ τούτων τὸ φύλλον θὰ ἐφαίνετο ὡς μαρᾶνθῆν· δι' αὐτῶν γίνεται στερεόν. Ἴδετε τὸ φύλλον τῆς λεμονέας καὶ πορτογαλέας. Ἐν αὐτῷ διήκει ἰσχυρὰ πλευρὰ ἐν τῷ μέσῳ· ἀλλὰ μικρότεραι ἐκ τῆς κεντρικῆς ταύτης πλευρᾶς δὲν ἐκφύονται διότι τὸ φύλλον εἶναι τόσῳ ἰσχυρόν ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκην τούτων· ἕτερα ἀσθενέστερα φύλλα ἔχουσι στηρίγματα διὰ πλειοτέρων πλευρῶν.

Ἀλλὰ τί καθιστᾷ τὰ φύλλα τόσῳ ἰσχυρὰ καὶ στερεά. Θεωρήσατε τὸ μέγα φύλλον τῆς ἀμπέλου ἐπὶ τοῦ κλήματος. Ἐάν ὁ ἀνεμὸς πνεύσῃ δυσκόλως κάμπει, ἀλλὰ διατελεῖ ἐκτεινόμενον καὶ ἀντέχει. Ἀλλὰ κόψατε τὸ φύλλον καὶ ἴδετε τί συμβαίνει. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ μαραίνεται· ἐάν τὸ κρατήσητε ἐκ τοῦ στελέχους ἀμέσως ἀρχίζει νὰ καταπίπτῃ. Ἔχει ὅλας τὰς πλευρὰς του ἀλλ' αὗται ἀπέλωσαν τὴν ἰσχύον τῶν· πῶς δὲ τοῦτο συνέβη; Ἀμέσως λέγομεν.

Ὅταν ἀποκόψατε τὸ φύλλον, ὁ χυμὸς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φύλλον, ἀκριβῶς ὅπως ὕδωρ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν ὅταν ὁ σωλὴν ἀποκοπῆ· ὁ χυμὸς εἰσέρχεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ φύλλου ἀπὸ τοῦ καυλοῦ διὰ τῶν πλευρῶν. Αἱ πλευραὶ ὡς καὶ τὸ στέλεχος ἔχουσι μικροὺς λεπτοὺς σωλήνας διὰ νὰ ῥέῃ τὸ ὑγρὸν δι' αὐτῶν. Ἐάν, ὅθεν, αἱ πλευραὶ δὲν εἶναι πλήρεις ἐκ τοῦ χυμοῦ δὲν εἶναι στερεαί, ἀλλ' ἐκόλως κάμπουσι. Ὅταν αἱ πλευραὶ αὗται καὶ τὸ δι' αὐτῶν διήκον δικτυωτὸν σκεῦασμα δὲν εἶναι πλήρη χυμοῦ, τὸ φύλλον μαρᾶνθηταί.

Ἀλλ' ὅταν ἀποκόψωμεν τὸ φύλλον, τοῦτο εἶναι πλήρες χυμοῦ· πῶς λοιπὸν ὁ χυμὸς αὐτὸς ἐκχύνεται καὶ ἐπέρχεται ὁ μαρᾶσμός; Δὲν ἐκχύνεται ἐκ τοῦ

στελέχους· ἐάν αὐτὸ συνέβαινε θὰ τὸ ἐβλέπομεν ἐκστάζον ἐνῷ κρατοῦμεν τὸ φύλλον. Πόθεν λοιπὸν ἐξέρχεται; Τοῦτο ἀμέσως ἐξηγοῦμεν. Ὑπάρχουσι μικραὶ ὀπαὶ ἢ πόροι, ἐπὶ πτυχῶν τοῦ φύλλου ἐξηλωμένοι. Εἰσὶ τοσοῦτω μικροὶ ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς ἴδωμεν ἀνευ ἰσχυροῦ μικροσκοπίου. Τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ χυμοῦ φεύγει διὰ τοῦ ἀέρος ἐκ τῶν πόρων τούτων.

Ἰκανὴ εἶναι ἡ διὰ τῶν φύλλων ἐξερχομένη ὕγρασία. Τοῦτο τὸ βλέπει τις ἐάν θέσῃ δέμα φύλλων ὑπὸ ἕλινον ἀγγεῖον ὡς ποτήριον· μετὰ τινα χρόνον θὰ ἴδετε τὴν ὕγρασιν ἐν σταγῶσιν ἐντὸς τῆς ἕλου. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο εἶναι τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται διὰ τῶν πόρων τοῦ φύλλου.

Ὑπάρχει φυτὸν τοῦ ὁποῖου τὸ φύλλον ἔχει τὸ σχῆμα ποτηρίου. Ἐάν παρατηρήσητε τὸ φύλλον τοῦτο θέλετε ἰδεῖν ὅτι τὸ ὑγρὸν μὴ δυνάμενον ἐξερχόμενον τῶν πόρων νὰ φύγῃ διὰ τοῦ ἀέρος, μένει ἐντὸς καὶ πληροῖ τὸ φύλλον.

Τώρα ἐνοεῖτε διατί τὸ φύλλον δὲν μαραίνεται ἀμέσως διότι ὁ χυμὸς διατελεῖ ἐτι ἐν αὐτῷ· ἀλλ' ἐάν μείνῃ ὀλίγον χρόνον τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ χυμοῦ ἐξέρχεται ἕτερος δὲ νέος χυμὸς δὲν εἰσέρχεται διὰ τοῦ στελέχους, τὸ φύλλον ἐπομένως μαραίνεται.

Δυνάμεθα νὰ ἀποτρέψωμεν τὸν μαρᾶσμόν ἀπὸ φύλλου τινος ἐάν θέσωμεν τὸ στέλεχος αὐτοῦ ἐντὸς ὕδατος. Ὅταν οὕτω πράξωμεν τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται διὰ τῶν μικρῶν σωλήνων, ἀντικαθιστῶν τὸ ὕδωρ τὸ ἐξερχόμενον διὰ τῶν πόρων τοῦ φύλλου.

Ὅταν θέτωμεν ἄνθη ἐν τῷ ὕδατι, βλέπομεν ὅτι τὸ ὕδωρ ὀλιγοστεύει τὴν ἐπομένην ἡμέραν· τοῦτο δὲ διότι ἰκανὸν μέρος αὐτοῦ ἀνέρχεται διὰ τοῦ στελέχους εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη.

Γινώσκουμεν ὅτι ὅταν ἔχωμεν φυτὸν ἐντὸς ἀγγείου πλήρους χύματος, τὸ χῶμα ξηραίνεται μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Τοῦτο συμβαίνει πρὸ πάντων διότι τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ χύματος ἀπομυζᾶται ὑπὸ τῆς ρίζης καὶ ἀνέρχεται διὰ τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐξέρχεται διὰ τῶν πόρων τῶν φύλλων καὶ ἁνθῶν. Μέρος τοῦ ὕδατος ἀνέρχεται ἀμέσως ἐκ τοῦ χύματος εἰς τὸν ἀέρα ἀλλὰ τὸ πλείστον φεύγει διὰ τοῦ φυτοῦ.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὸ διὰ τῶν φύλλων καὶ ἁνθῶν ἐξερχόμενον ὕδωρ εἰς τὸν ἀέρα. Ὑπάρχει ἰκανὴ ποσότης ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν. Βλέπομεν τοῦτο ὅμως δι' ἄλλου τρόπου, ἐπὶ τῆς ἕλου· ἀλλὰ περὶ τούτου θέλει γίνεαι λόγος ἀλλοθού. Τὰ φύλλα δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀποπνεύουσι ὕγρασιν εἰς τὸν ἀέρα ἀδιαλείπτως.

Ἡ ὕγρασία ἡ ἀποπνεομένη ἐκ τῶν φύλλων καθίστησι τὸν ἀέρα μαγικόν, ἐνῷ ἡ εὐωδία τῶν ἁνθῶν διαχύνει ἀρωμα. Ἐκαστον φύλλον χωριστὰ ὀλίγον παρέχει ὕδωρ, ἐπομένως ὀλίγη παρέχει τὴν ὠφέλειαν· ἀλλὰ τοσαῦτα ὑπάρχουσι φύλλα ὥστε μεγάλη ποσότης ὕδατος ἐξέρχεται δι' αὐτῶν.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ πράττωσι τὸ καλὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἄς λάβωσι μᾶθημα ἐκ τῶν φύλλων.

Μέγα καλὸν δύναται νὰ γίνῃ ὅταν πλείστοι πράττωσιν ἕκαστος ὀλίγον. Ἄς σκεφθῶσι τοῦτο ἐκεῖνοι οἵτινες μόνον ὀλίγον καλὸν δύναται νὰ πράξωσιν· ἄς πράττωσι καθ' ἑκάστην ὅ,τι ἂν δύναται, ὡς ἕκαστον φύλλον ποιεῖ. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ προκαλοῦντες τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου, δύναται νὰ πράττωσιν ὅσον γίνεται παρὰ πολλῶν ὧν ἕκαστος ὀλίγον πράττει ἀθορύβως. Ἐκαστος παῖς, ποιῶν μικρὰ τινα καλὰ πράγματα, δύναται ὡς τὸ μικρὸν φύλλον, νὰ πράξῃ τὸ μέρος του εἰς τὸ ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ ἐάν πολὺ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ δὲν παρατηρεῖται παρ' ἄλλων, ὁ Θεὸς βλέπει αὐτὸ ὀλόκληρον, ἀκριβῶς ὡς βλέπει τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἕκαστον μικρὸν φύλλον ἐκπέμπει.

Ἀναφέρεται περὶ ἐνὸς αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ὅτι εἰδοποιηθεὶς ὅτι οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἐκίνησαν ἐπαναστάσιν εἰς μίαν τῶν ἀπομακρυσμένων ἐπαρχιῶν, εἶπεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του «Ἐλθετε καὶ ἀκολουθήσατέ με, καὶ θέλω ταχέως τοὺς καταστρέψαι.» Ἐξῆλθε λοιπὸν καὶ οἱ ἀντάρται ὑπετάγησαν ἅμα προσήγγισαν. Πάντες λοιπὸν ἐνόμισαν ὅτι ἤθελε ἐκδικηθῆ ἀλλ' ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ὅτι μετεχειρίσθη τοὺς αἰχμαλώτους μετὰ μεγίστης ἐπιεικειᾶς.

«Πῶς», ἀνέκραξεν ὁ πρωθυπουργὸς του, «οὗτος εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκπληροῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου; Ὁ βασιλικὸς σου λόγος ἐδόθη ὅτι οἱ ἐχθροὶ σου θὰ κατεστρέφοντο, καὶ ἰδοὺ ἐσυγχώρησας αὐτούς, καὶ πρὸς τοῦτοὺς πρᾶξῃς μέχρι θανάτου.»

«Ἵπασχέθην», ἀπήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ, «νὰ καταστρέψω τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐξεπλήρωσα τὸν λόγον μου, διότι ἰδοὺ δὲν εἶναι πλέον ἐχθροί, τοὺς ἔκαν μα φίλους.»

Ὁ Κροῖσος ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας ὅστις ὑπερηφάνετο ἐνεκα τῆς ἰσχύος καὶ πλοῦτος, ἐνεδύθη ἡμέραν τινα μετὰ τὴν μεγαλειτέραν λαμπρότητα καὶ καθέσθεις ἐπὶ τοῦ θρόνου του, βεβαίως αὐτὸν εἰς τὸν Ἑλληνα φιλόσοφον Σόλωνα, λέγων ὅτι περικλείει ἐν αὐτῷ κατ' οὐσίαν πᾶσαν κοσμικὴν δόξαν.

«Εἶδατε ποτέ», εἶπεν εἰς τὸν Ἑλληνα φιλόσοφον, αὐψηλότερον θέαμα.

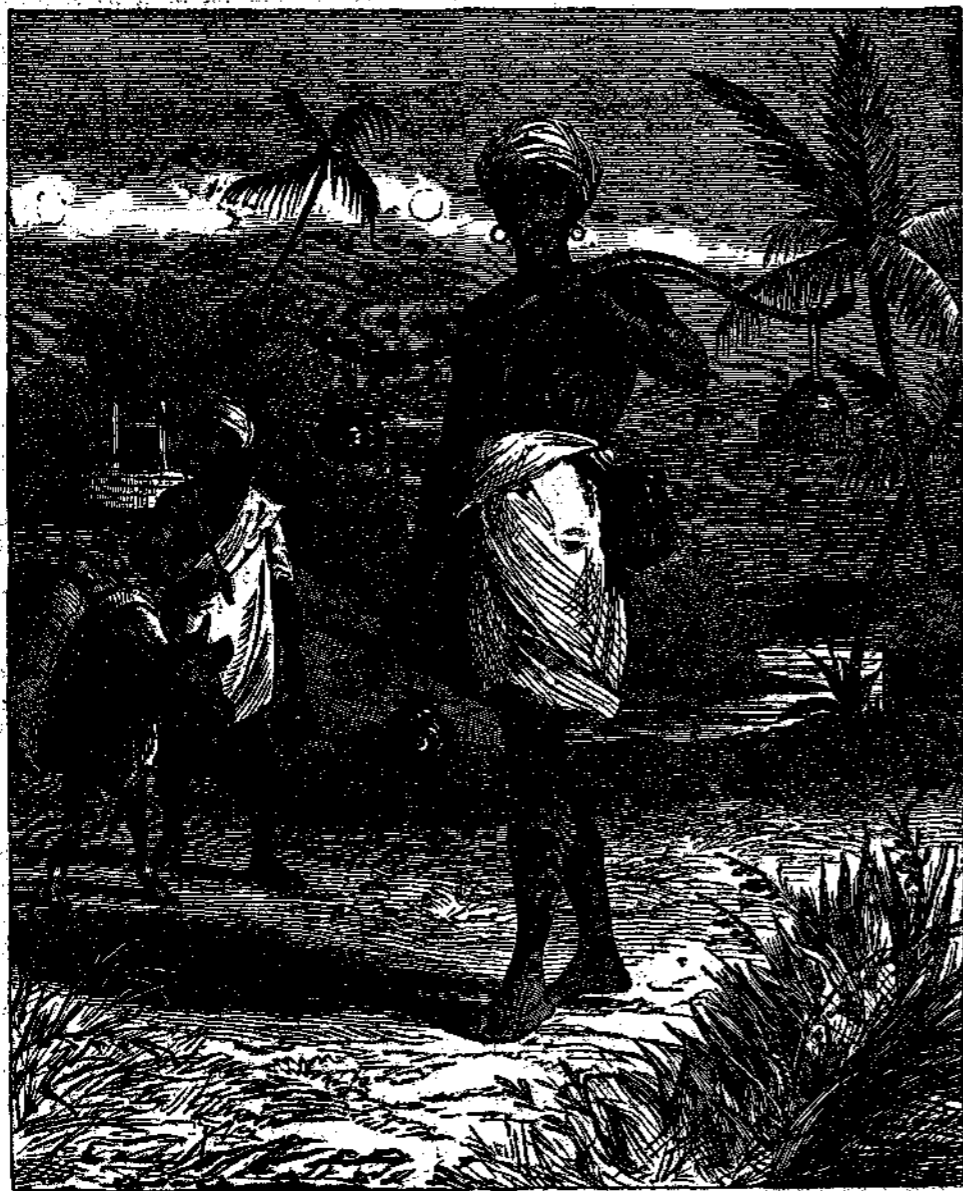
«Ναί», εἶπεν οὗτος, «οἱ φασιανοὶ τῶν ἀγρῶν, ὁ ταῶς ἐν ταῖς αὐλαῖς ἡμῶν, ὑπερέχει κατὰ πολὺ σὲ κατὰ τὴν δόξαν.»

ΚΕΥΛΑΝ

Μεγάλῃ νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκρην τοῦ Ἰνδοστάν ἐφ' ἧς ὑποθέτει τὸν πρῶτον ἀνθρώπον καὶ τὸν πρῶτον παράδεισον ἡ Ἰνδικὴ μυθολογία, ἂν καὶ νῆσος ἡ Κεϋλάνη εἶναι σχεδὸν ἀκατοίκητος ἐκτὸς τῶν μεγάλων πόλεων ἐνεκα τῆς πλυθῆος τῶν ἀγρίων ζώων, ἐλεφάντων, τίγρεων, ὀνιῶν πιθήκων καὶ ὄφρων παντὸς εἶδους.

Οι κάτοικοι της χώρας διαιρούνται εις δεκαεννέα τάξεις, ὧν ἡ κατωτέρα εἶναι ἐν καταστάσει τελείᾳ βαρβαρότητος, πλὴν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ πολιτισμῷ δὲν ἔχουσι μεγάλας ἀξιώσεις προόδου ἂν καὶ, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐρειπίων, ἄλλοτε οὗτος ἦν ἐν τῇ νήσῳ. Ἄπειροι δεξαμεναὶ ὑδάτων ὧν μία μετὰ τριῶν λευγῶν μῆκος πρὸς τριακοσίων ποδῶν πλάτος ἐκτισμένη διὰ τετραγώνων κανονικῶν λίθων ἐχρησί-

ἡ ἀλιεῖα τῶν μαργαριτῶν ἧτις ἀποφέρει τὴν κυριώτεραν τῆς νήσου πρόσοδον. Εὐρίσκουσι αὐτὰ ἐντὸς κογχίλης ὀστράκου ζώντος ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα. Ἀλλὰ καὶ οἱ μαργαρίται πολλὰ θύματα ποιοῦνται κατ' ἔτος ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ἀλιέων.

Κάτοικοι τῆς Κεϋλάν.

μευον ὡς ἀποθήκαι ὑδάτων διὰ τὴν ἀνομβρίαν. Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι ἐν αὐτοῖς διαφοραὶ τρόποι διανομῆς πρὸς ποτισμὸν τῶν ἀγρῶν τοῦ ὀριζίου· ὅλα δὲ εἶναι κεκοσμημένα δι' ἐλεφαντοκεφαλῶν ἢ κεφαλῶν λιθίνων ἄλλων ζῶων.

Πρὸ πάντων εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου ἐνεργεῖται

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ἡ Παλαιστίνη ἡ χώρα ἐν ἣ ἡ πρὸ πάντων ἤμασεν ὁ Ἰουδαϊσμός εὐρίσκεται σήμερον, ἀπ' οὗ περιῆλθε διαδοχικῶς εἰς χεῖρας πολλῶν φυλῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ὀθωμανῶν. Αἱ ἀρχαῖαι ὁμοῦ παραδίδασαι

ΠΑΙΓΙΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Κυβεία. — Τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἦτο γενικώτατον καὶ κοινότατον ὡς τὴν σήμερον τὰ χαρτὰ. Ἐπαίζετο δὲ διαφοροτρόπως πρὸς διασκεδάσιν καὶ μὲ

παρὰ τοῖς ἀπεικένουσιν Ἰουδαίοις οὐδόπως ἢ ἐλάχιστον ἠλλοιώθησαν καὶ ἡ πρόσοδος δὲν εὗρεν ἰσχυρὴν ὁδὸν ὅπως προχωρήσῃ καὶ ἐν τοῦλάχιστον βῆμα ἐν τῇ χώρᾳ ἐκεῖνῃ.

Ἡ Βηθλεὲμ καὶ Ναζαρέτ δύο πόλεις ὑπάρχουσαι πρὸ δύο χιλιάδων περίπου ἔτην καὶ γνωστόταται ἐν

Κάτοικοι Παλαιστίνης.

τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ εὐρίσκονται σήμερον ἐν τῇ αὐτῇ ἐν ἣ καὶ τότε καταστάσει· τὰ αὐτὰ ἐπιτεῖχη περιβάλλουσι τὴν πόλιν καὶ ἡ εἰκὼν μας παρέρχει δείγμα καὶ τῆς ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ στασιμότητος τῶν κατοίκων αὐτῶν.

χρήματα. Οἱ βόλοι ἦσαν ὑπὲρ τοὺς 40, εἶχον δὲ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν μὲ τὰ χαρτὰ, δούτι, καθὼς εἰς αὐτὰ εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἡ γυνὴ, ὁ ἄσος κτλ., οὕτω καὶ εἰς τοὺς κύβους ἦτο ὁ Μίδας, ὁ Κύβων κτλ.

Μυῖα χαλκή. — Σώζεται καὶ τοῦτο τὸ παι-

γνίδιον ολόκληρον, τὸ ὅποιον παίζουσι τὰ παιδιά δέοντα μὲ ταινίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκείνου, εἰς τὸν ὅποιον ἔπεσεν ὁ κλῆρος· τοῦτο δὲ τὸ παιδίον τρέχον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ ἄλλο διὰ νὰ τὸ καταστήσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ· τὰ δὲ ἄλλα κτυποῦσιν ἢ κνίζουσιν αὐτό.

Οὐρανία. — Ἦτον ὁμοία μὲ τὴν Ἀπόρραξιν διέφερε δὲ κατὰ τοῦτο, καθότι εἰς μὲν τὴν Ἀπόρραξιν ἔκρουον τὴν σφαῖραν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ὑπέδεχοντο αὐτήν· εἰς δὲ τὴν οὐρανίαν, ἀνέριπτον τὴν σφαῖραν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅστις τὴν ἤσπαζε, πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς, ἐνίκα. **Ὀστρακίνα.** — Οἱ παῖδες ἐχωρίζον εἰς δύο τάξεις καὶ μεταξὺ αὐτῶν κατέγραφοι γραμμῆν. Εἰς δὲ τούτων, στὰς ἐν τῷ μέσῳ ἔριπτεν ὄστρακον (τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἦτο μαῦρον, τὸ δὲ ἄλλο λευκόν) καὶ ἔλεγε «Νῦν, ἢ ἡμέρα;» καὶ οἱ μὲν ἐπιτυχόντες τὴν πτῶσιν τοῦ ὄστρακου ἐδίωκον, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφευγον. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ἐκ τῶν φευγόντων ἀντικαθίστα τὸν συλλαβόντα.

Πεντάλιθα. — Παιγνίδιον ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ σήμερον παρὰ τοῖς παισὶ, πεντόβολα καλούμενον. Ἐπαίξεται δὲ οὕτως: Ἐριπτοὶ πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθίδια, ἐπιστρέφοντα δὲ τὰ ἐδέχοντο εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς χειρός. Ἐάν δὲ δὲν ἔμενον ἐπὶ τῆς χειρός ἴλα, ἔπρεπε ν' ἀναλάβωσι τὰ πεσόντα διὰ τῶν δακτύλων, διατηροῦντες τὰ σταθέντα εἰς τὴν θέσιν των, κτλ.

Πλευστοβόλινα. — Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπαίξεται οὐ μόνον μὲ τοὺς κύβους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀστραγάλους, τοὺς ὁποίους ἔταττον κατὰ σειράν καὶ ὁ περισσοτέρους κτυπήσας ἐνίκα.

Σκιναρίσινα. — Παιγνίδιον ἢ ἀσειότης μέχρι σήμερον γινόμενη. Συνίστατο δὲ εἰς τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ εἰς τὴν βίνα τοῦ ἄλλου μὲ τὸν δάκτυλον. Σήμερον καλεῖται Μυτιχὰ, Σκορδομυτιχὰ.

Σχοινοφιλίνα. — Ἐπαίξεται οὕτως: Τὰ παιδιά ἐκάθητο κυκλωτέρως καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἔχον σχοινίον, τὸ ἔθετε κρυφίως ὀπισθεν ἄλλου τινος, καὶ ἐάν μὲν ἐκεῖνο δὲν ἐννόει, ὁ θέσας τὸ ἐκτύπα περιτρέξαν τὸν κύκλον, ἐάν δὲ ἐννόει αὐτὸ ἐκτύπα τὸν τιθέντα. Σήμερον δὲ καλεῖται στρουμπος.

Τρόπα. — Παιγνίδιον ἄχρι τοῦ νῦν σωζόμενον, γουβίτσες λεγόμενον. Ἐπαίξεται δὲ τὸ πάλαί ὡς καὶ τὴν σήμερον.

Τραγοδίφισινα. — Παιγνίδιον γελοιῶδες, παιζόμενον οὕτως: Ἐριπτοὶ δακτυλίδιον ἢ ἄλλο τι εἰς τὸν πυθμένα ἀγγεῖου γεμάτου πρυγῆς (καταπάτι τοῦ κρησοῦ) ἔπειτα ἔδενον ὀπίσω τὰς χεῖρας ἐνός, ὅστις ἔκρυπτε διὰ νὰ τὸ λάβῃ μὲ τὰ χεῖλη. Τοῦτο γίνεται καὶ τὴν σήμερον.

Χαλκίνα ἢ Χαλκισμός. — Εἶδος παιγνιδίου συνισταμένου εἰς τὸ νὰ σταματήσῃ τις ὄρθιον μὲ τὸ δάκτυλό του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ.

Χυτρίνα. — Ἐπαίξεται οὕτως: Καθήμενός τις (ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο χύτρα) εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ κανένα τῶν ἄλλων οἱ ὅποιοι περιστρεφόμενοι τὸν ἐκτύπου. Ὅν τινα δὲ συνελάμβανεν ἐκεῖνος ἐκάθητο ἀντ' αὐτοῦ.

Ὀμίλλα. — Ἐπαίξεται οὕτως: Περιέγραφον κύκλον, καὶ ἔριπτον εἰς αὐτὸν καρύδια ἢ ἀστραγάλους, καὶ οὕτως ὁ ἀστράγαλος ἢ τὸ καρύδιον ἴστατο ἐν τῷ κύκλῳ ἐνίκα. N. H. O.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

Ἴσως δὲν εἶναι κοινῶς γνωστὸν ἀλλὰ τοῦτο γνωρίζει ἡμῖν ὁ Σουητόνιος ὅτι ὁ πρῶτος ἀρχισυντάκτης τοῦ πρώτου ἡμερησίου φύλλου ἦτον ὁ Ἰούλιος Καίσαρ. Δὲν λέγει βεβαίως ὁ Σουητόνιος ὅτι ὁ Ἰούλιος ἤνοιξεν γραφεῖον ἐν τῷ ἀριστοκρατικῷ περιβάλλῳ τοῦ ὄρους Παλατινοῦ, ἢ ὅτι ἐνεφορεῖτο τοῦτο πράττων ἐκ κερδοσκοπικῶν λόγων.

Ἴσως ἡ ἀρχαιότερα ὑπόνοια περὶ κανονικῆς ἐφημερίδος ἦτο σειρά τις δημοσιευμένη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἱερέων τῆς Ῥώμης καὶ περιορίζεται εἰς δύο τάξεις πληροφοριῶν—καταγραφή γεννήσεων καὶ θανάτων καὶ εἰδοποιήσεις περὶ τῆς λήψεως τῆς ἀνδρικῆς τιθένου *aloga virilis* ἐν πάσαις ταῖς περιστάσεσι ταύταις σημαντικὰ τέλη ἐπληρόντο εἰς τὰ ταμεία τῶν ναῶν τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν Ἥραν, τὴν Ἀφροδίτην κτλ. Ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος, διὰ λόγον ἀγνωστον ἔτι, ἀπηγορεύσε τὴν δημοσίευσιν τοῦ πρώτου εἶδους τῆς ἀναγγελίας ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὴν δευτέραν.

Ὁ Στέφανος Πίγιος ἐκ τῶν Κάτω Χωρῶν, ἐν ἔτει 1599, ὅστις ἐδημοσίευσεν Χρονικὰ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους, παρέχει ἡμῖν δείγματα τινὰ τῶν ἀρχαίων τούτων φύλλων τῶν εἰδήσεων, προσθέτων ὅτι ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν παρ' ἄλλων.

Ὅτι καὶ ἕτερα φύλλα ὑπῆρχον πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Καίσαρος συνάγεται ἐκ παρατηρήσεως ἐν ἐνὶ τῶν λόγων τοῦ Κικέρωνος—ἐν ᾧ λέγει αὐτὰ «δημοσίους πίνακας» *tabulae publicae*. Οὗτοι πιθανῶς ἦσαν εἶδος τι ἐκθέσεως τῶν συζητήσεων τῆς Γερουσίας τὸ πολυάριθμον σῶμα τῆς ὁποίας τὸ τοσαῦτα σπουδαῖα καὶ σοβαρὰ ἀντικείμενα ἐπιλαμβανόμενον δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ χωρὶς τοιαύτης τινος ἐκθέσεως.

Ὁ Θεῖος Ἰούλιος ἐγίνωσκε, ὡς ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καθαρῶς κοινωδουλευτικὴ ἐφημερίς δημοσιευμένη μὲ τὸ κύρος τῆς ἀρχῆς καὶ κατὰ συνέπειαν παραλειπούσης πᾶν ὅ,τι τὸ κοινὸν πλείστον ἐπεθύμει νὰ γινώσκῃ, δυσκόλως θὰ ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειαν τοῦτο. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἀπαρέσκει εἰς τὸ πνεῦμα ἀπολυτόφρονος κυβερνήσεως τὰ διαβούλια αὐτῆς δημοσίως ν' ἀποκαλύπτονται. Ὅθ' ἐσκέφθη δὲ ὅτι τὰ τεργνὰ θέματα τὰ ὅποια τὰ τυχαῖα συμβάντα μεγαλοπόλως παρέχουσι εἰσὶν

ἥκιστα ἐπιζήμια, μάλιστα δὲ εἶναι τοιαῦτα ὥστε ν' ἀποσπᾷσιν τὴν προσοχὴν τῶν πολιτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιμελοῦς ἐρεύνης τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας ταύτης, ὅθεν ὁ ἀθάνατος Καίσαρ ἐψηφίσαστο τὴν καθίδρυσιν δημοσιεύματος τὸ ὅποιον νὰ συνδυάζῃ διδασκαλίαν καὶ τέρψιν, καὶ συνάμα νὰ ἀναφέρῃ τὰς πράξεις τοῦ λαοῦ καὶ τῶν κυβερνητῶν αὐτοῦ. Ἴσως διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἐκεῖνος ἐπήνεγκεν θανάσιμον κτύπημα κατὰ τῶν ἀριστοκρατικῶν τάσεων τῆς Ῥώμης.

Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τῶν αὐτοκρατορικῶν ἡμερησίων Νέων (Ὁ Καίσαρ ἐκάλεε τὴν ἐφημερίδα ταύτην *Acta Diurna*). Αἱ σελίδες αὐτῆς ἀνεφέροντο παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν καὶ οἱ ῥήτορες, παρέμπτον εἰς αὐτάς ὡς αὐθεντίαν τὴν ὅποιαν οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ. Ὁ Τάκιτος λέγει ἡμῖν (Χρον. βιβλ. 16) ὅτι μετὰ μεγάλης ἐθεορεῖτο περιεργείας καὶ ἀνησυχίας ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, καὶ τῶν κατοίκων τῶν ἐπαρχιῶν ἐν γένει οὐδὲν θαυμαστόν, διότι πρὸς τὴν ἀφηγήσει τῶν σοβαροτέρων πράξεων τῆς κυβερνήσεως, τὰ ἡμερησία Νέα τοῦ Καίσαρος παρεῖχον τοῖς ἀναγνώστταις πληροφορίας περὶ πάντων τῶν ἀξιοσημειωτῶν συμβάντων τῆς ἐπταλόφου πόλεως, περὶ τῶν ἐν αὐτῇ δικῶν, ποινῶν, ἐκλογῶν, οἰκοδομῶν, θυσιῶν, θαυμάτων, θανάτων, συμβαμάτων, κτλ. Οἱ ὑπὸ τὸν Καίσαρα συντάκται (*actuarii*) ἦσαν δεραστήριοι καὶ νοήμονες ἄνδρες. Πρόσθετος ἐγγύσιος αὐθεντικότητος ἦτο καὶ αὐτὴ, ὅτι οἱ ἀνώτατοι τοῦ Κράτους λειτουργοὶ ἐνήργουν ὡς συντάκται ὑπεύθυνοι ὑπὸ τὸν Καίσαρα, καὶ νυθόνοντο περὶ τῆς ἀληθείας πάσης ἐν τῇ ἐφημερίδι καταχρῆζομένης εἰδήσεως.

Ἡ ἡμερησία ἐκδοσις. (διότι δὲν ὑπῆρχεν καὶ ἐσπερινὴ ἢ δευτέρα ἐκδοσις) δὲν ἦτον ἴση διὰ λόγους ἰσχυροῦς, πρὸς τὰς ἐκδόσεις τὰς σημερινὰς. Τὰ *Acta Diurna* δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διακηρύξωσι μετὰ συγγνωστῆς ἀγαλλιᾶσεως ὅτι ἡ κυκλοφορία αὐτῶν κατὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν ὑπερέβαινε τὰς 117,000 ἀντιτύπων! Ἴσως δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἐάν εἴπομεν ὅτι ἡ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος τοῦ Καίσαρος περιορίζεται μόνον εἰς 15 ἕως 20 ἀντίτυπα. Ἐκ τούτων ἐν ἐτίθετο ἐν τοῖς ἀρχείοις, ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Ἐλευθερίας. Τὰ λοιπὰ ἀφοῦ περιήρχοντο τὴν πόλιν, εὑρισκόν τὴν ὁδὸν αὐτῶν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πειναλέων νεοθηρῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐνθα ἐκυκλοφόρου μετὰ ταχύτητος ἥτις, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὀλίγους ἄφιεν Ῥωμαίους ἀναπτύξας τινος καὶ θέσεως ἐπὶ μακρὸν ἀγνοούντας τί συνέβαινε ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ κόσμου.

Μανθάνομεν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Κικέρωνος, ὅτι μικρὰ τις Ἐφημερίς, περιέχουσα τὰ διάφορα τελούμενα καὶ παιγνίδια, ὑπῆρχεν ἤδη ἐν Ῥώμῃ. Περὶ ταύτης ὁ Κικέρων δὲν λαλεῖ λίαν εὐλαβῶς. Ἐνῷ ἦτο διοικητὴς τῆς Κιλικίας, ἐζήτησε παρὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κοιλίου νὰ παρέχῃ αὐτῷ τὰ νέα τῆς Ῥώμης. Ὁ Κοίλιος εἶπε νομίζων ὅτι ἡ διάνοια τοῦ φίλου τοῦ ἐδεῖτο ἀνακουφίσεως, ἢ Ἴσως ἀπλῶς ποθῶν νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ

ἔργον ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον, ἐνέκλεισεν, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, εἶδος τι ἡμερολογίου τῶν συμβαινόντων ἐν τῇ πόλει ἀλλὰ τοσοῦτον χυδαίου χαρακτῆρος ὥστε ὁ Κικέρων λίαν δυσσαρεστηθεὶς, σπεύδει ν' ἀπαντήσῃ:

«Τί νομίζεις ὅτι σοῦ ἀφῆκα τὴν φροντίδα νὰ μὲ σκοτίζῃς μὲ διηγήσεις παιγνιδίων καὶ ἀγώνων τῶν θηριομάχων, ἀναβολῶν τῶν δικαστηρίων, καὶ ὁμοίων ἄλλων ἄρθρων, περὶ ὧν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατελῶν, οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ μοι βαλιήσῃ; Ἐκ σοῦ, ὦ Κοίλιε, περιμένα πολιτικὴν σκιαγραφὴν τῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας—οὐχὶ δὲ ἐφημερίδα οἷα ἡ τοῦ *Christus*!»

Αἱ ἐξῆς περικοπαὶ δύνανται νὰ δώσωσι ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ τρόπου τῶν ἀναγγελιῶν.

Ἀπὸ κτ. Ῥώμης 586 πέμπτη Καλενδῶν Ἀπριλίου. Ὁ ὑπατος Ἀμίλιος ἐστεμμένος δάφνη προσέφερε θυσίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ γερουσία συνήλθε εἰς τὴν *Curia Hostilia* περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἢ ἐψηφισε διάταγμα καθ' ὃ οἱ πραιτορες πρέπει νὰ ἐκδίδωσιν ἀπόφασιν κατὰ τὰ ἐδίκτα, ἅτινα εἶχον διηνεκῆ ἰσχύν.

Τῇ τετάρτῃ Καλενδῶν Ἀπριλίου Ἐβρόντησε. (Ἴσως φαντασθῆ τις ὅτι ἡ πληροφορία αὕτη ἦν περιττὴ ἀλλὰ τοῦ Διὸς αἱ ἐνέργειαι συνήθως ἐμνημονεύοντο). Σήμερον ὁ Μάρκος Σκάπολα κατηγορήθη διὰ πράξιν βία, ἐνώπιον τοῦ Κατοῦ Βαβίου, πραιτορος. Δεκαπέντε ἐκ τῶν δικαστῶν ἦσαν ὑπὲρ τῆς καταδίκης καὶ τριάκοντα τρεῖς ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης.

Τρίτῃ Καλενδῶν Ἀπριλίου. Ἐβρέξε λίθους ἐκ τοῦ ὄρους Βικεντίου. «Συμπλοκὴ συνέβη ἐν οἰνοπωλείῳ, παρὰ τὸ ὄρος Ἄλβαν, καθ' ἣν ὁ οἰνοπώλης ἐπικινδύνως ἐπληρώθη.»

Ὁ ἀγορανόμος Τερτίνιος ἐπέβαλε πρόστιμον κατὰ τῶν κρεπωλιῶν ὡς πωλούντων κρέας μὴ ἐπιθεωρηθὲν παρὰ τῶν ἐπιτηρητῶν τῆς ἀγορᾶς. Τὸ πρόστιμον θέλει χρησιμεύσει πρὸς οἰκοδόμησιν ναοῦ εἰς τιμὴν τῆς Θεᾶς Τέλου.

Ὁ Πόστουμος, τριβούνος, ἐπεμψεν διαταγὴν εἰς τὸν ὑπατον, ἵνα μὴ συγκαλέσῃ τὴν Γερουσίαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ἀλλὰ τοῦ τριβούνου Δεκίμου, ἀκυρώσαντος τὴν διαταγὴν, ἡ ὑπόθεσις δὲν προέβη πραιτέρως.

Αἱ λατινικαὶ ἑορταὶ ἐτελέσθησαν. Θυσία ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄλβαν, καὶ ὠμὸν κρέας διανεμήθη εἰς τὸν λαόν.

Παρακάτ' ἐξεργάγη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κοιλίου. Δύο οἰκίαι πλουσιῶν καὶ πέντε ἕτεραι ἐκάψαν μέχρι θεμελιῶν, τέσσαρες δὲ ὑπέστησαν ζήμιας.

Ὁ Δαμίφων ὁ διάσημος πειρατής, ὁ ὑπὸ τοῦ Λυκινίου Νέρβα συλληφθεὶς, ἐθυσιάσθη.

Ἡ ἐρυθρὰ σημαία ἀνεπατάσθη ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, καὶ οἱ ὑπατοι ὑπεχρέωσαν τοὺς νεανίας οἵτινες κατεγράφησαν διὰ τὸν Μακεδονικὸν πόλεμον νὰ δώσωσιν νέον ὄρχον ἐπὶ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως.

Καλ. Ἀπρ. Ὁ Παῦλος ὁ ὑπατος, καὶ ὁ Κν. Ὁ-

κτάβιος, ὁ πράιτωρ, ἐξήλθον εἰς Μακεδονίαν, ἐνδεδομένοι πολεμικὴν στολήν».

«Ἡ κηδεὶα τῆς Μαρτίας ἐτελέσθη, μετὰ μεγαλειτέρας πομπῆς εἰκόνων ἢ ἀκολουθείας πενθούντων». (Ἡ παρατήρησις αὕτη εἶναι δικτικὴ καὶ κακότροπος).

«Ὁ Ποντίφης Σερπρόνιος, διεκλήρυξε τὰ Μαγαλίσια δράματα, πρὸς τιμὴν τῆς Σιβήλης». (ἀκολουθεῖ).

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ μὴν οὗτος ἑνατος τοῦ ἡμετέρου ἔτους εἰς τὸ Λατινικὸν μηνολόγιον ἐκαλεῖτο *September*, ἀπὸ *Septem*, ἑπτὰ, καὶ *imber* βροχὴ φυλάττει ἀκόμη τὸ ἐξ ἀρχῆς δοθὲν εἰς αὐτὸν ἐπωνόμιον. Δι' ὀλίγον καιρὸν ἐκαλεῖτο Γερμανικός, Ἀντωνίνος, Ἐρκοῦλος καὶ Τάκιτος, ὀνόματα διαφόρων αὐτοκρατόρων, οἵτινες ἤθελαν νὰ τιμηθῶσι τάχα ὡς ὁ Ἰούλιος καὶ Αὐγουστος Καῖσαρ. Ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἡ ὑπόληψις των ὥστε ἡ καινὴ ὀνομασία νὰ στερεωθῇ ἀπὸ τὴν συνήθειαν, καὶ ὁ μὴν ἐπανῆλθε εἰς τὸ παλαιὸν τοῦ ὀνομα.

Ὁ μὴν Σεπτέμβριος μετὰ τὸν Μάϊον εἶναι ὁ ὡραιότερος τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους καὶ τούτου ἕνεκα εἰκονίζεται δι' ὡραίου νεανίου περικυκλουμένου ἀπὸ στάχους καὶ φύλλα ἀμπέλου, καὶ κρατοῦντος ζυγὸν εἰς τὰς ῥωμαλέας καὶ νεαρὰς χεῖρας του, διότι εἰς τὰς 11—12 τοῦ μηνὸς τούτου ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Ζυγοῦ.

Κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν συνέπιπτε καὶ τῶν ἀρχαίων ὁ Μεταγεϊτινίων, μὴν καθ' ὃν καὶ οἱ προπάτορες μας παραιτοῦντες τοὺς ἀγροὺς των καὶ τὰ ἀγροκ' ἠπιά των, ἐπανήρχοντο εἰς τὰς χειμερινὰς ἐστίας των καὶ ἐποίουν τὰ μεταγεϊτινιά των ἤλασσον δηλ. κατοικίας καὶ ἐντεῦθεν γείτονας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὁ Ὀκτώβριος εἶναι ὁ δέκατος μὴν τῶν νεωτέρων καλενδαρίων καὶ ὁ ὄγδοος τοῦ τοῦ Ῥωμύλου τοῦ ὁποίου τὸ ἔτος διηρεῖτο εἰς 10 μῆνας. Ὄνομάσθη *october octo imbrium* (ὄγδοος τῶν βροχῶν), διότι κατὰ τὸν μῆνα τούτον ἀρχονται αἱ μετὰ τὴν ἰσημερινὴν καταγίδες.

Ὁ Ὀκτώβριος εἶναι ἐν τῇ φύσει εἰκὼν τοῦ θανάτου, ὅπως ὁ Μάϊος τῆς ζωῆς διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τὸν μῆνα τούτον ἐώρταζον τὴν μνήμην τῶν ἀποθανόντων φίλων καὶ συγγενῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι οἱ ἀντὶ λέξων μεταχειριζόμενοι εἰκόνας ὅπως παραστήσωσι τοὺς δύο τούτων ἀντιθέτους μῆνας εἰκόνιζον τὸν μὲν Μάϊον διὰ παιδοῦ παιδὸς ἐστεμμένου μετὰ ἄνθη καὶ κρατοῦντος στεφάνους, τὸν δὲ ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὸν Ὀκτώβριον μῆνα δι' ἀνδρὸς κρατοῦντος ξηρὸν κλάδον.

Ἐν τοῖς ἡμετέροις καλενδαρίοις ὁ Ὀκτώβριος παρίσταται ὡς νεανίας ἐστεμμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν

καὶ τὰ στῆθη μετὰ κλῆμα ἀμπέλου καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχων κρατῆρα μεστὸν ἀκράτου. Ἡ ὡραία αὐτοῦ κεφαλὴ κλίνει ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ὤμων, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκπράξουσιν ἠδυπάθειαν... ἀλλ' ὁ δειλαῖος ἀγνοεῖ ὅτι κάθηται ἐπὶ σκορπίου (τὸ ζῴδιον ἐστὶ τοῦ μηνός). — Θαυμαστὴ ἀλληγορία τοῦ Ὀκτωβρίου! Εἰκονίζει τὰς προκαιροὺς τῆς ζωῆς ἡδονὰς καὶ ἀτολαύτους εἰς τὰς ὁποίας παραδιδόμενος ὁ ἄφρων, δὲν βλέπει ὅποιον δηλητήριον ὑπακρύπτουσιν. Ν.Π.Θ.

ΠΟΙΞΙΑ

* * * Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἰταλίας καταγγίνεται πρὸς κρίσιν διαρρῦθμιν τῆς διαχειρίσεως τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. Ὡς παράδειγμα κακῆς διαχειρίσεως ἀναφέρει ἐφημερίς τις ὅτι τὰ φιλανθρωπικὰ κατστήματα τῆς Νεαπόλεως ἔχουσι περιουσίαν ἐν συνόλῳ 123,829,000 φράγ. ὡν ἡ ἐτήσια πρὸςόδος ἀνέρχεται εἰς 1,100,000 φρ. Ἐκ τῆς προσόδου ταύτης 1,628,000 φράγ. δαπανῶνται εἰς μόνον τὴν διαχείρισιν τῶν καταστημάτων τούτων καὶ 1,802,000 φρ. εἰς διαφόρους φέρον, ἀπομένουσι δὲ μόνον 3,326,000 φρ. ὅπως δαπανῶνται διὰ τοὺς ἐνδεσίς.

* * * Ὁ λιμὸς ἐν Ἀρμενίᾳ ἐξακολοῦσθαι ἐπιτείνόμενος. Ἐν μόνῳ τῷ Βῆν 10,000 ἄνθρωποι στεροῦνται τροφῆς, ἐνδυμάτων καὶ σπόρου πρὸς φύτευσιν τῶν ἀγρῶν των.

* * * Ἡ διάσθεσις ἀοιδὸς Πάττη τὸ προεγὸς ἔτος ἀνεδέχθη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπως δώσῃ ἐκεῖ μουσικὰς συμφωνίας ἐπὶ 18 μῆνας ἀντὶ τοῦ ποσοῦ 3,000,000 φρ. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς περιόδου ταύτης θέλει παύσει τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός.

* * * Ἡ Καλιφορνία ἔχει ἑτοιμὸν πρὸς ἐξαγωγήν ἐφέτος 27,000,000 κοιλὰ σίτου.

* * * Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη μετηνάστευσαν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς 2,818,177 πρόσωπα.

* * * Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος συνέδησαν 1037 ναυάγια ἐξ οὗ προήλθεν ἀπώλεια περιουσίας 4,500,000 ληρῶν στερλινῶν.

* * * Ἡ ἐν Βιέννῃ Γεωγραφικὴ Ἑταιρία ἀπεφάτισε νὰ ἀποστείλῃ τὸν Δρ. Χοβοῦ ὅπως ἀνερευνησῇ τούτος τὴν Ἀφρικὴν διατρέχων αὐτὴν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Ἡ δαπάνη τῆς ἐκδρομῆς ἀνελεύσεται εἰς 150,000 φρ.

* * * Κατ' ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως ὑπῆρχον ἐν Ἰταλίᾳ 692 ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια ἐν οἷς διδάσκοντο 37,015 μαθηταί.

* * * Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐν Κύπρῳ καταβάλλει πολλὰς προσπάθειας πρὸς καταστροφὴν τῆς μαστιχοῦσης τὴν γεωργίαν ἀκρίδος ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ. Ἡ κυβέρνησις ἐξέδοτο διαταγὴν καθ' ἣν ἕκαστος κάτοικος ὑπεχρεώθη νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὀκτὼ ὀκάδας ὠῶν ἀκρίδος. Πολλὰι χιλιάδες ὀκάδες ὠῶν ἀποστέλλονται οὕτω καθ' ἑκάστην καὶ καταστρέφονται.

* * * Ὁ λόρδος Βησμονφειλδ γράφει νέον μυθιστόρημα κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατ' ἀνάγκην πολιτικῆς αὐτοῦ ἀναπαύλας, ἔχον τίτλον «Ὁ Ἐνδυμίων».

* * * Γαλλικὴ τις ἐφημερίς δημοσιεύει τὸ εἶξ: «Ἐσχάτως τὸ προσκλήσιον νέου τινὸς θεάτρου ἐν Παρίσι ἐπιχορηγήθη δι' εἰκόνας ἐν ἣ παρίσταται ὁ μουσικοδιδάσκαλος Βέρδης νῶρων σα α λ α τ α ν... ἴσως τοὺς συναδέλφους του».